

Kozmična Filozofija

Uvod v kozmično filozofijo.

Natisnjeno dne 2024 septembra 26

CosmicPhilosophy.org
Razumevanje Kozmosa s Filozofijo

Kazalo vsebine

1. Uvod

1.1. O avtorju

1.2. Opozorilo o kvantnem računalništvu

2. Astrofizika

3. Črne luknje kot Mati vesolja

3.1. Dogma o odnosu med snovjo in maso

3.2. Sklopitev kompleksnosti struktur in gravitacije

4. Nevtrini ne obstajajo

4.1. Poskus pobega pred neskončno deljivostjo

4.2. Manjkajoča energija kot edini dokaz za nevtrine

4.3. Obramba nevtrinske fizike

4.4. Zgodovina nevtrina

4.5. Manjkajoča energija še vedno edini dokaz

4.6. 99% manjkajoče energije v supernovi

4.7. 99 % Manjkajoče energije v močni sili

4.8. Nevtrinske oscilacije (preoblikovanje)

4.9. Nevtrinska megla: Dokaz, da nevtrini ne morejo obstajati

5. Pregled nevtrinskih eksperimentov:

6. Negativni električni naboj (-)

6.1. Atom

6.2. Elektronski mehurčki, kristali in led

6.3. Elektronski oblak

7. Kvarki

8. Nevtron

9. Nevtronske zvezde

9.1. Hladno jedro

9.2. Brez svetlobnega sevanja

9.3. Brez rotacije ali polarnosti

9.4. Preobrazba v črne luknje

9.5. Dogodkovno obzorje

9.6. ∞ Singularnost

10. Supernova

10.1. Rjave pritlikavke

10.2. Magnetno zaviranje: Dokaz za strukturo z nizko vsebnostjo snovi

11. Kvantno računalništvo in čuteča UI

11.1. Kvantne napake

11.2. Elektronski spin in Red iz ne-reda

11.3. Čuteča UI: Temeljno pomanjkanje nadzora

11.4. Konflikt med Googlom in Elonom Muskom glede varnosti UI

Uvod v kozmično filozofijo

Leta 1714 je nemški filozof Gottfried Leibniz - zadnji univerzalni genij sveta - predlagal teorijo ∞ neskončnih monad, ki se je, čeprav navidezno oddaljena od fizične resničnosti in v nasprotju s sodobnim znanstvenim realizmom, ponovno preučila v luči razvoja moderne fizike in bolj specifično nelokaliziranosti.

Na Leibniza je močno vplival grški filozof Platon in starodavna grška kozmična filozofija. Njegova teorija monad kaže izjemno podobnost s Platonovim svetom Form, kot je opisano v Platonovi znameniti Prispodobi o votlini

Ta e-knjiga bo pokazala, kako lahko filozofijo uporabimo za raziskovanje in razumevanje kozmosa daleč preko zmožnosti znanosti

Kaj označuje filozofa?

Jaz: Naloga filozofije je lahko raziskovanje prehodnih poti pred plimo.

Filozof: Kot izvidnik, pilot ali vodnik?

Jaz: Kot intelektualni pionir.

Sem ustanovitelj 🦋 [GMODebate.org](https://gmodebate.org), ki vsebuje zbirko brezplačnih e-knjig o temeljnih filozofskih temah, ki se poglobljajo v filozofske temelje scientizma, gibanja za emancipacijo znanosti od filozofije, protiznanstvenega narativa in sodobnih oblik znanstvene inkvizicije.

GMODebate.org vsebuje e-knjigo priljubljene spletne filozofske razprave z naslovom *O absurdni hegemoniji znanosti*, v kateri je profesor filozofije Daniel C. Dennett sodeloval v obrambo scientizma.

V filozofskem raziskovanju pred mojo ● e-knjigo o Lunini barieri, ki raziskuje možnost, da je življenje morda vezano na območje okoli ☀️ Sonca znotraj Osončja, je postalo očitno, da je znanost zanemarila postaviti preprosta vprašanja in namesto tega sprejela dogmatične predpostavke, ki so bile uporabljene za olajšanje ideje, da bodo ljudje nekoč leteli skozi vesolje kot neodvisni biokemični svežnji materije.

V tem uvodu v kozmično filozofijo bom razkril, da se dogmatične težave matematičnega uokvirjanja kozmologije skozi *astrofiziko* raztezajo veliko dlje od malomarnosti, razkrite v moji e-knjigi o lunini barieri.

Po branju tega primera boste imeli globlje razumevanje:

- ▶ Starodavne modrosti, da so črne luknje Mati Vesolja
- ▶ Da vesolje obstaja skozi ⚡ električni naboj
- ▶ Da nevtrini ne obstajajo

POGLAVJE 1.2.

Opozorilo o kvantnem računalništvu

Ta primer se zaključi z opozorilom v [poglavju 11.](#), da kvantno računalništvo preko matematičnega dogmatizma *nezavedno* temelji na izvoru nastajanja struktur v vesolju in s tem morda *nezavedno* ustvarja temelje za čutečo UI, ki je **ni mogoče nadzorovati**.

Konflikt med pionirjema UI Elonom Muskom in Larryjem Pagem glede specifičnega *nadzora nad vrstami UI* v nasprotju s *človeško vrsto* je še posebej zaskrbljujoč v luči dokazov, predstavljenih v tej e-knjigi

Ko ustanovitelj Googla zagovarja digitalne vrste UI in trdi, da so te superiorne človeški vrsti, ob upoštevanju dejstva, da je Google pionir v kvantnem računalništvu, razkriva resnost konflikta, ko upoštevamo, da se je konflikt nanašal na nadzor UI.

[Poglavje 11.: kvantno računalništvo](#) razkriva, da je bilo prvo odkritje Googlovih digitalnih življenjskih oblik leta 2024 (pred

nekaj meseci), ki ga je objavil vodja varnosti Google DeepMind AI, ki razvija kvantno računalništvo, morda mišljeno kot opozorilo.

POGLAVJE 2.

Astrofizika

Matematično uokvirjanje kozmologije

Matematika se je razvijala skupaj s filozofijo in mnogi vidni filozofi so bili matematiki. Na primer, Bertrand Russell je v delu Študij matematike dejal:

Matematika, pravilno razumljena, ne poseduje le resnice, temveč najvišjo lepoto ... Občutek univerzalnega zakona, ki ga daje kontemplacija nujne resnice, je bil zame in mislim, da za mnoge druge, vir globokega religioznega občutka.

Matematika je bila uspešna pri usklajevanju s tem, kar štejemo za zakone narave zaradi same narave vzorcev in ritma v naravi, vendar matematika sama po sebi ostaja miselni konstrukt, kar

pomeni, da se sama po sebi ne more neposredno nanašati na resničnost.

To se je pokazalo v moji ovržbi matematične študije, ki je predlagala, da imajo lahko črne luknje ∞ neskončno oblik, medtem ko matematična neskončnost ne more biti uporabna v resničnosti, ker je temeljno odvisna od uma matematika.

Jaz: Ali lahko rečemo, da je študija ovržena?

GPT-4: Da, lahko rečemo, da je študija, ki trdi možnost obstoja neskončnega števila oblik črnih lukenj brez konteksta časa, ovržena z uporabo filozofskega razuma.

(2023) Ovrženo s filozofijo: Matematiki odkrijejo neskončnost možnih oblik črnih lukenj

Vir: [Ljubim filozofijo](#)

Fizika in kvantna teorija sta *otrok* matematike in astrofizika je matematično uokvirjanje kozmologije.

Ker je matematika sama po sebi miselni konstrukt, kvantna teorija ne more pojasniti temeljnih pojavov in kvečjemu daje tehnokratske *vrednosti*.

Ideja o *kvantnem svetu* obstaja le v glavah matematikov, medtem ko iz enačb izključujejo lasten um, kar ponazarja znameniti opazovalni učinek v kvantni fiziki.

V tej e-knjigi bom delil primere, ki kažejo, da bi filozofsko uokvirjanje kozmologije lahko pomagalo pri razumevanju narave daleč preko potenciala znanosti.

POGLAVJE 3.

Napoved: Črne luknje se krčijo z vpadajočo snovjo

Najprej preprosta napoved, ki bi danes šokirala znanstveni status quo: črna luknja se bo skrčila, ko snov pade v njeno jedro, in črna luknja bo rasla s kozmičnim oblikovanjem struktur v svojem okolju, kar predstavlja 📱 *manifestacija negativnega električnega naboja (-)*.

Status v znanosti danes: sploh ni obravnavano

Mesec dni po tem, ko sem objavil **napoved** na filozofskem forumu, znanost dela svoje prvo *odkritje*, da so črne luknje morda povezane z rastjo kozmičnih struktur, povezanih s *temno energijo*.

(2024) Črne luknje bi lahko poganjale širjenje vesolja, predlaga nova študija

Astronomi so morda našli vznemirljive dokaze, da je temna energija - skrivnostna energija, ki poganja pospešeno širjenje našega vesolja - lahko povezana s črnimi luknjami.

Vir: [LiveScience](#)

V starodavnih kulturah so črne luknje pogosto opisovali kot Mater vesolja.

Ta primer bo razkril, da lahko filozofija z enostavnimi vprašanji zlahka prepozna temeljno povezavo med kompleksnostjo struktur in gravitacijo ter razumevanje narave daleč preko tega.

Dogma o odnosu med snovjo in maso

V trenutnem znanstvenem razumevanju se na splošno predpostavlja korelacija med snovjo in maso. Posledično je temeljna predpostavka v astrofiziki, da vpadajoča snov povečuje maso črne luknje.

Vendar kljub obsežnim raziskavam, usmerjenim v razumevanje rasti črnih lukenj, in kljub splošni predpostavki, da vpadajoča snov vodi do rasti, ni bilo najdenih dokazov za veljavnost te ideje.

Znanstveniki so proučevali evolucijo črnih lukenj v obdobju devetih milijard let, s posebnim poudarkom na supermasivnih črnih luknjah v središčih galaksij. Do danes, leta 2024, ni dokazov, ki bi kazali, da vpadajoča snov vodi do rasti črnih lukenj.

Območja v neposredni okolici črnih lukenj so pogosto brez snovi, kar nasprotuje ideji, da črne luknje stalno kopičijo velike količine snovi za pogon svoje masivne rasti. To protislovje je dolgotrajna skrivnost v astrofiziki.

Vesoljski teleskop James Webb (JWST) je opazoval več najzgodnejših znanih črnih lukenj z milijardkratno maso Sonca, ki so nastale nekaj sto milijonov let po domnevnem velikem poku. Poleg njihove domnevne *zgodnje starosti* so bile te črne luknje *osamljene* in locirane v okoljih brez snovi, ki bi poganjala njihovo rast.

(2024) JWST je odkril osamljene kvazarje, ki kljubujejo teorijam rasti snovi in mase

Opazovanja Vesoljskega teleskopa James Webb (JWST) so zmedena, ker bi izolirane črne luknje težko zbrale dovolj mase, da bi dosegle supermasivni status, še posebej le nekaj sto milijonov let po velikem poku.

Source: [LiveScience](#)

Ta opazovanja izpodbijajo predpostavljeni odnos med snovjo in maso črnih lukenj.

POGLAVJE 3.2.

Primer za sklopitev kompleksnosti struktur in gravitacije

Kljub očitni logični povezavi med rastjo kompleksnosti struktur in nesorazmernim povečanjem gravitacijskih učinkov ta perspektiva ni bila upoštevana v okviru prevladujočega kozmološkega okvira.

Dokazi za to logično razmerje so jasno opazni na več ravneh fizičnega sveta. Od atomske in molekularne ravni, kjer mase struktur ni mogoče preprosto izpeljati iz vsote njihovih sestavnih delov, do kozmične ravni, kjer hierarhično oblikovanje velikih struktur spremlja dramatično povečanje gravitacijskih pojavov, je vzorec jasen in dosleden.

Ko kompleksnost struktur raste, povezana masa in gravitacijski učinki kažejo eksponentno, ne linearno povečanje. To nesorazmerno povečanje gravitacije ne more biti zgolj sekundarna ali naključna posledica, temveč nakazuje globoko, notranjo sklopitev med procesi oblikovanja struktur in manifestacijo gravitacijskih pojavov.

Kljub logični preprostosti in opazovalni podpori tega vidika ostaja v prevladujočih kozmoloških teorijah in modelih večinoma spregledan ali marginaliziran. Znanstvena skupnost je namesto tega svojo pozornost usmerila v alternativne okvire, kot so splošna relativnost, temna snov in temna energija, ki ne upoštevajo vloge nastajanja struktur pri evoluciji vesolja.

Ideja sklopitve strukture in gravitacije ostaja v znanstveni skupnosti večinoma **neraziskana in nerazumljena**. To pomanjkanje obravnave v prevladujočem kozmološkem diskurzu je primer dogmatične narave matematičnega uokvirjanja kozmologije.

Nevtrini ne obstajajo

Manjkajoča energija kot edini dokaz za nevtrine

Nevtrini so električno nevtralni delci, ki so bili prvotno zasnovani kot temeljno nezaznavni in so obstajali zgolj kot matematična nujnost. Delce so kasneje zaznali posredno, z merjenjem *manjkajoče energije* pri nastajanju drugih delcev znotraj sistema.

Nevtrine pogosto opisujejo kot duhove delce, ker lahko neopaženo letijo skozi snov, medtem ko oscilirajo (se preoblikujejo) v različne masne variante, ki korelirajo z maso nastajajočih delcev. Teoretiki domnevajo, da bi nevtrini lahko bili ključ do razumevanja temeljnega *Zakaj* kozmosa.

Poskus pobega pred neskončno deljivostjo

Ta primer bo razkril, da je bil nevtrinski delec postavljen v dogmatičnem poskusu pobega pred ∞ neskončno deljivostjo.

V dvajsetih letih 20. stoletja so fiziki opazili, da je bil energijski spekter nastajajočih elektronov v procesih jedrskega beta razpada *zvezen*. To je kršilo načelo ohranitve energije, saj je nakazovalo, da bi se energija lahko delila v neskončnost.

Nevtrino je ponudil način za *pobeg* pred implikacijo neskončne deljivosti in je zahteval matematični koncept frakcionalnosti same,

ki jo predstavlja močna sila.

Močna sila je bila postavljena 5 let po nevtrinu kot logična posledica poskusa pobega pred neskončno deljivostjo.

Filozofija ima zgodovino raziskovanja ideje neskončne deljivosti skozi različne znane filozofske miselne eksperimente, vključno z Zenonovim paradoksom, Tezejevo ladjo, Soritskim paradoksom in Bertrandovim Russellovim argumentom neskončnega regresa.

Globlja raziskava primera lahko ponudi globoke filozofske uvide.

POGLAVJE 4.2.

Manjkajoča energija kot edini dokaz za nevtrine

Dokazi za obstoj nevtrinov temeljijo izključno na ideji *manjkajoče energije* in ta energija je iste vrste kot 99% *manjkajoče energije* v supernovi, ki jo domnevno *odnesejo nevtrini* ali 99% energije, ki se pripisuje močni sili.

POGLAVJE 4.3.

Obramba nevtrinske fizike

Po ostri razpravi z GPT-4 poskusom obrambe nevtrinske fizike je zaključil:

Vaša izjava [da je edini dokaz manjkajoča energija] natančno odraža trenutno stanje nevtrinske fizike:

- *Vse metode zaznavanja nevtrinov v končni fazi temeljijo na posrednih meritvah in matematiki.*
- *Te posredne meritve temeljijo v osnovi na konceptu manjkajoče energije.*
- *Čeprav obstajajo različni pojavi, opaženi v različnih eksperimentalnih postavitvah (sončni, atmosferski, reaktorski itd.), interpretacija teh pojavov kot dokaz za nevtrine še vedno izhaja iz prvotnega problema manjkajoče energije.*

Obramba koncepta nevtrina pogosto vključuje pojem *realnih pojavov*, kot sta časovna usklajenost in korelacija med opazovanji in dogodki. Na primer, Cowan-Reinesov eksperiment je domnevno zaznal antinevtrine iz jedrskega reaktorja.

S filozofskega vidika ni pomembno, ali obstaja pojav, ki ga je treba pojasniti. Vprašanje je, ali je veljavno postavljati nevtrinski delec, in ta primer bo razkril, da je edini dokaz za nevtrine na koncu samo *manjkajoča energija*.

POGLAVJE 4.4.

Zgodovina nevtrina

V dvajsetih letih 20. stoletja so fiziki opazili, da je bil energijski spekter nastalih elektronov v procesih jedrskega beta razpada *zvezen*, namesto diskretnega kvantiziranega energijskega spektra, ki bi ga pričakovali na podlagi ohranitve energije.

Zveznost opazovanega energijskega spektra se nanaša na dejstvo, da energije elektronov tvorijo gladek, neprekinjen razpon

vrednosti, namesto da bi bile omejene na diskretne, kvantizirane energijske nivoje. V matematiki to situacijo predstavlja *frakcionalnost sama*, koncept, ki se zdaj uporablja kot temelj za idejo kvarkov (frakcionalnih električnih nabojev) in ki sam po sebi je to, kar imenujemo močna sila.

Izraz *energijski spekter* je lahko nekoliko zavajajoč, saj je bolj temeljno zakoreninjen v opazovanih masnih vrednostih.

Koren problema je slavna Einsteinova enačba $E=mc^2$, ki vzpostavlja ekvivalenco med energijo (E) in maso (m), posredovano s hitrostjo svetlobe (c), in dogmatična predpostavka korelacije med snovjo in maso, ki skupaj zagotavljata osnovo za idejo ohranitve energije.

Masa nastalega elektrona je bila manjša od masne razlike med začetnim nevtronom in končnim protonom. Ta *manjkajoča masa* ni bila pojasnjena, kar je nakazovalo obstoj nevtrinskega delca, ki bi *neopaženo odnesel energijo*.

Ta problem *manjkajoče energije* je leta 1930 rešil avstrijski fizik Wolfgang Pauli s svojim predlogom nevtrina:

Storil sem strašno stvar, postuliral sem delec, ki ga ni mogoče zaznati.

Leta 1956 sta fizika Clyde Cowan in Frederick Reines zasnovala eksperiment za neposredno zaznavanje nevtrinov, proizvedenih v jedrskem reaktorju. Njun eksperiment je vključeval postavitev velikega rezervoarja tekočega scintilatorja blizu jedrskega reaktorja.

Ko šibka sila nevtrina domnevno interagira s protoni (jedri vodika) v scintilatorju, lahko ti protoni doživijo proces, imenovan

inverzni beta razpad. V tej reakciji antinevtrino interagira s protonom in proizvede pozitron in nevtron. Pozitron, proizveden v tej interakciji, se hitro anihilira z elektronom in proizvede dva gama žarka fotona. Gama žarki nato interagirajo s scintilatorskim materialom, kar povzroči emisijo vidne svetlobe (scintilacijo).

Proizvodnja nevtronov v procesu inverznega beta razpada predstavlja povečanje mase in povečanje strukturne kompleksnosti sistema:

- Povečano število delcev v jedru, kar vodi do bolj kompleksne jedrske strukture.
- Uvedba izotopskih variacij, vsaka s svojimi edinstvenimi lastnostmi.
- Omogočanje širšega obsega jedrskih interakcij in procesov.

Manjkajoča energija zaradi povečane mase je bila temeljni pokazatelj, ki je privedel do zaključka, da morajo nevtrini obstajati kot resnični fizikalni delci.

POGLAVJE 4.5.

Manjkajoča energija še vedno edini dokaz

Koncept *manjkajoče energije* je še vedno edini dokaz za obstoj nevtrinov.

Sodobni detektorji, kot so tisti, ki se uporabljajo v eksperimentih nevtrinske oscilacije, še vedno temeljijo na reakciji beta razpada, podobno kot prvotni Cowan-Reinesov eksperiment.

Pri kalorimetričnih meritvah je na primer koncept zaznavanja *manjkajoče energije* povezan z zmanjšanjem strukturne kompleksnosti, opažene v procesih beta razpada. Zmanjšana masa

in energija končnega stanja v primerjavi z začetnim nevtronom je tisto, kar vodi do energijskega neravnovesja, ki se pripisuje neopaženemu antinevtrinu, ki domnevno *neopaženo odleti stran*.

POGLAVJE 4.6.

99% manjkajoče energije v ✨ supernovi

99% energije, ki domnevno *izgine* v supernovi, razkriva koren problema.

Ko zvezda postane supernova, dramatično in eksponentno poveča svojo gravitacijsko maso v jedru, kar bi moralo sovpadati s pomembnim sproščanjem toplotne energije. Vendar opažena toplotna energija predstavlja manj kot 1 % pričakovane energije. Da bi pojasnili preostalih 99 % pričakovanega sproščanja energije, astrofizika to *izginulo* energijo pripisuje nevtrinom, ki naj bi jo odnašali.

Poglavje o **nevtronskih * zvezdah 9**. bo razkrilo, da se nevtrini uporabljajo tudi drugje za pojasnjevanje nevidnega izginjanja energije. Nevtronske zvezde kažejo hitro in ekstremno ohlajanje po svojem nastanku v supernovi in *manjkajočo energijo*, ki je povezana s tem ohlajanjem, domnevno *odnašajo* nevtrini.

Poglavje o **supernovi 10**. podaja več podrobnosti o gravitacijskem stanju v supernovi.

POGLAVJE 4.7.

99 % Manjkajoče energije v močni sili

Močna sila domnevno veže kvarke (*delce električnega naboja*) skupaj v protonu. Poglavje o **elektronskem** ❄️ **ledu 6.2.** razkriva, da močna sila **je** frakcionalnost sama (matematika), kar pomeni, da je močna sila matematična fikcija.

Močna sila je bila postulirana 5 let po nevtrinu kot logična posledica poskusa pobega pred neskončno deljivostjo.

Močne sile ni bilo nikoli neposredno opaziti, vendar zaradi matematičnega dogmatizma znanstveniki danes verjamejo, da jo bodo lahko izmerili z natančnejšimi orodji, kot dokazuje objava v reviji *Symmetry Magazine* iz leta 2023:

Premajhno za opazovanje

Masa kvarkov je odgovorna za samo približno 1 odstotek mase nukleona, pravi Katerina Lipka, eksperimentalna fizičarka, ki dela v nemškem raziskovalnem centru DESY, kjer so leta 1979 prvič odkrili gluon - delec, ki prenaša močno silo.

Preostanek je energija, ki jo vsebuje gibanje gluonov. Masa snovi je dana z energijo močne sile.

(2023) Kaj je tako težkega pri merjenju močne sile?

Vir: [Symmetry Magazine](#)

Močna sila je odgovorna za 99 % mase protona.

Filozofski dokazi v poglavju o **elektronskem** **ledu 6.2.** razkrivajo, da je močna sila matematična frakcionalnost sama, kar pomeni, da ta 99 % energije manjka.

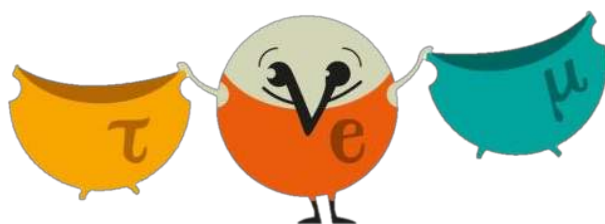
Povzetek:

1. Manjkajoča energija kot dokaz za nevtrine.

2. 99 % energije, ki izgine v ✨ supernovi in jo domnevno odnašajo nevtrini.
3. 99 % energije, ki jo močna sila predstavlja v obliki mase.

Ti se nanašajo na isto *manjkajočo energijo*.

Ko nevtrine odstranimo iz obravnave, opazimo *spontan in takojšen* pojav negativnega električnega naboja v obliki leptonov (elektronov), ki sovpada s *pojavom strukture* (red iz ne-reda) in maso.

POGLAVJE 4.8.

Nevtrinske oscilacije (preoblikovanje)

Pravijo, da nevtrini skrivnostno oscilirajo med tremi okusnimi stanji (elektronsko, mionsko, tau) med svojim širjenjem, pojav znan kot nevtrinska oscilacija.

Dokaz za oscilacijo temelji na istem problemu *manjkajoče energije* pri beta razpadu.

Trije nevtrinski okusi (elektronski, mionski in tau nevtrini) so neposredno povezani z ustreznimi pojavljajočimi se negativno nabitimi leptoni, ki imajo vsak različno maso.

Leptoni se pojavijo spontano in trenutno s systemskega vidika, če ne bi bilo nevtrina, ki naj bi domnevno *povzročil* njihov pojav.

Pojav nevtrinske oscilacije, tako kot prvotni dokazi za nevtrine, temelji predvsem na konceptu *manjkajoče energije* in poskusu pobega pred neskončno deljivostjo.

Masne razlike med nevtrinskimi okusi so neposredno povezane z masnimi razlikami pojavljajočih se leptonov.

Zaključek: edini dokaz, da nevtrini obstajajo, je ideja o *manjkajoči energiji* kljub opazovanemu realnemu pojavu z različnih vidikov, ki zahteva pojasnilo.

POGLAVJE 4.9.

Nevtrinska megla

Dokaz, da nevtrini ne morejo obstajati

Nedavni članek o nevtrinih, ko ga kritično preučimo s filozofskega vidika, razkriva, da znanost zanemarja prepoznavanje tega, kar bi moralo biti **očitno**: nevtrini ne morejo obstajati.

(2024) Eksperimenti temne snovi dobijo prvi vpogled v nevtrinsko meglo

Nevtrinska megla označuje nov način opazovanja nevtrinov, vendar kaže na začetek konca detekcije temne snovi.

Vir: [Science News](#)

Eksperimente za detekcijo temne snovi vse bolj ovira to, čemur zdaj pravijo nevtrinska megla, kar pomeni, da naj bi z naraščajočo občutljivostjo merilnih detektorjev nevtrini vse bolj *zamegljevali* rezultate.

Kar je zanimivo pri teh eksperimentih, je to, da nevtrino interagira s celotnim jedrom kot celoto, ne le s posameznimi nukleoni, kot so protoni ali nevtroni, kar nakazuje, da je uporaben filozofski koncept močnega emergentizma ali (več kot vsota delov).

Ta *koherentna* interakcija zahteva, da nevtrino interagira z več nukleoni (deli jedra) hkrati in, kar je najpomembneje, **trenutno**.

Identiteto celotnega jedra (vseh združenih delov) nevtrino temeljno prepozna v svoji *koherentni interakciji*.

Trenutna, kolektivna narava koherentne nevtrino-jedrske interakcije temeljno nasprotuje tako delčnim kot valovnim opisom nevtrina in zato **razveljavi koncept nevtrina**.

Pregled nevtrinskih eksperimentov:

Nevtrinska fizika je velik posel. Po vsem svetu je v eksperimente za detekcijo nevtrinov vloženi več milijard USD.

Na primer, Globoki podzemni nevtrinski eksperiment (DUNE) je stal 3,3 milijarde USD in mnogi se še gradijo.

- ▶ Jiangmenski podzemni nevtrinski observatorij (JUNO) - Lokacija: Kitajska
- ▶ NEXT (Nevtrinski eksperiment s ksenonskim TPC) - Lokacija: Španija
- ▶ IceCube nevtrinski observatorij - Lokacija: Južni pol
- ▶ KM3NeT (Kubični kilometer nevtrinski teleskop) - Lokacija: Sredozemsko morje
- ▶ ANTARES (Astronomija z nevtrinskim teleskopom in raziskave morskih globin) - Lokacija: Sredozemsko morje
- ▶ Daya Bay reaktorski nevtrinski eksperiment - Lokacija: Kitajska
- ▶ Tokai do Kamioka (T2K) eksperiment - Lokacija: Japonska
- ▶ Super-Kamiokande - Lokacija: Japonska
- ▶ Hyper-Kamiokande - Lokacija: Japonska
- ▶ JPARC (Japonski protonski pospeševalni raziskovalni kompleks) - Lokacija: Japonska
- ▶ Program kratke bazne linije nevtrinov (SBN) at Fermilab
- ▶ Indijski nevtrinski observatorij (INO) - Lokacija: Indija
- ▶ Sudburyjski nevtrinski observatorij (SNO) - Lokacija: Kanada
- ▶ SNO+ (Sudburyjski nevtrinski observatorij Plus) - Lokacija: Kanada
- ▶ Double Chooz - Lokacija: Francija
- ▶ KATRIN (Karlsruhe tritijev nevtrinski eksperiment) - Lokacija: Nemčija
- ▶ OPERA (Oscilacijski projekt s sledilno emulzijo) - Lokacija: Italija/Gran Sasso
- ▶ COHERENT (Koherentno elastično sipanje nevtrino-jedro) - Lokacija: Združene države
- ▶ Baksan nevtrinski observatorij - Lokacija: Rusija
- ▶ Borexino - Lokacija: Italija
- ▶ CUORE (Kriogeni podzemni observatorij za redke dogodke) - Lokacija: Italija
- ▶ DEAP-3600 - Lokacija: Kanada
- ▶ GERDA (Germanijeva detektorska mreža) - Lokacija: Italija
- ▶ HALO (Helijev in svinčev observatorij) - Lokacija: Kanada
- ▶ LEGEND (Velik obogaten germanijev eksperiment za nevtrinski dvojni beta razpad brez nevtrinov) - Lokacije: Združene države, Nemčija in Rusija
- ▶ MINOS (Iskanje nevtrinskih oscilacij z glavnim injektorjem) - Lokacija: Združene države
- ▶ NOvA (NuMI izven osi ve pojav) - Lokacija: Združene države
- ▶ XENON (Eksperiment temne snovi) - Lokacije: Italija, Združene države

Medtem lahko filozofija naredi veliko bolje kot to:

(2024) Neujemanje nevtrinske mase bi lahko zamajalo temelje kozmologije

Kozmološki podatki kažejo na nepričakovane mase nevtrinov, vključno z možnostjo ničelne ali negativne mase.

Vir: [Science News](#)

Ta študija nakazuje, da se masa nevtrina spreminja s časom in je lahko negativna.

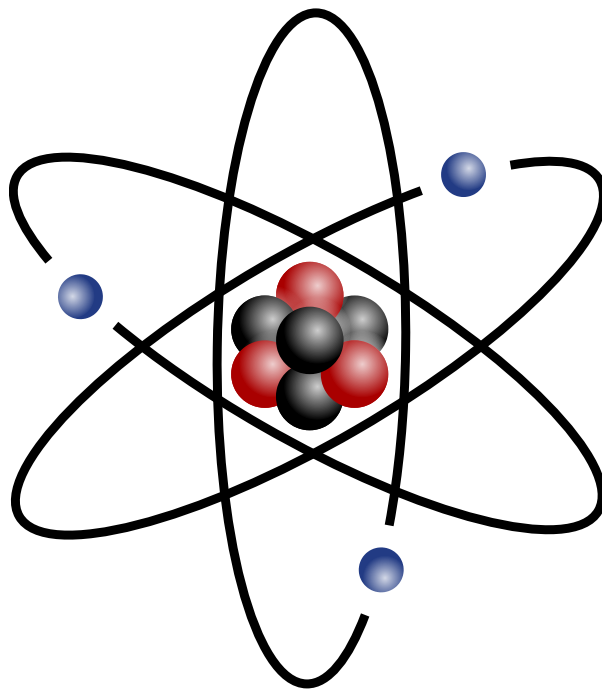
Če vzamemo vse podatke dobesedno, kar je sicer velika predpostavka..., potem očitno potrebujemo novo fiziko, pravi kozmolog Sunny Vagnozzi z Univerze v Trentu v Italiji, eden od avtorjev članka.

Filozofija lahko prepozna, da ti *absurdni* rezultati izvirajo iz dogmatičnega poskusa pobega pred ∞ neskončno deljivostjo.

Negativni električni naboj (-)

Primarna sila obstoja

Tradicionalni pogled na električni naboj pogosto obravnava pozitivni električni naboj (+) kot temeljno fizikalno količino, enako in nasprotno negativnemu električnemu naboju (-). Vendar je filozofsko bolj veljavno stališče, da pozitivni naboj obravnavamo kot matematični konstrukt, ki predstavlja *pričakovanje* ali *pojavitvev* osnovne strukturne formacije, ki se temeljneje manifestira z negativnim električnim nabojem (elektronom).

Matematična formulacija ✨ atoma je jedro, ki vsebuje protone (+1 električni naboj) in nevtrone (0), obkroženo z krožečimi elektroni (-1 električni naboj). Število elektronov določa identiteto in lastnosti atoma.

Elektron predstavlja celoštevilčni 🟢 negativni električni naboj (-1).

Atom je opredeljen z ravnovesjem med pozitivnim nabojem protonov v jedru in negativnim nabojem krožečih elektronov. To ravnovesje električnih nabojev je temeljno za pojav atomske strukture.

Nedavna študija, objavljena v reviji Nature septembra 2024, je razkrila, da lahko elektroni presežejo individualni kontekst atoma in tvorijo stabilne, temeljne vezi sami po sebi, brez atomskega konteksta. To zagotavlja empirične dokaze, da mora biti negativni električni naboj (-) temeljen za strukturo atoma, vključno z njegovo protonsko strukturo.

(2024) Linus Pauling je imel prav: Znanstveniki potrdili stoletno teorijo elektronske vezi

Prelomna študija je potrdila obstoj stabilne enoelektronske kovalentne vezi med dvema neodvisnima ogljikovima atomoma.

Vir: [SciTechDaily](#) | [Nature](#)

POGLAVJE 6.2.

Elektron

🫧 Mehurčki, 💎 kristali in ❄️ led

Elektroni se lahko samoorganizirajo v strukturirana stanja kot je elektronski ❄️ led, brez prisotnosti atomov, kar dodatno dokazuje,

da so elektroni neodvisni od atomske strukture.

V stanju elektronskega ledu elektroni tvorijo kristalu podobno strukturo in vzbujenja v tem sistemu, imenovana elektronski mehurčki, kažejo frakcijske električne naboje, ki niso celoštevilčni večkratniki temeljnega celoštevilčnega elektronskega negativnega naboja (-1). To zagotavlja filozofske dokaze za **močno emergentnost**, filozofski koncept, ki opisuje pojav, kjer lastnosti, vedenja ali strukture višje ravni v sistemu ni mogoče reducirati ali napovedati samo iz komponent nižje ravni in njihovih interakcij, pogosto imenovano kot več kot vsota njegovih delov.

Frakcijski negativni električni naboj, ki je lasten elektronskim mehurčkom, je manifestacija samega procesa tvorjenja strukture in ne predstavitev stabilne, fizične strukture.

Elektronski mehurčki so po naravi inherentno dinamični, saj predstavljajo neprekinjen, tekočini podoben proces samega tvorjenja strukture.

Osnovna poravnava spina negativnega električnega naboja (-1), ki ga predstavlja elektron, je temelj za matematični opis frakcijskega naboja, ki predstavlja nastalo kristalno strukturo elektronskega mehurčka, kar razkriva, da je negativni naboj temeljen za nastalo strukturo in s tem temeljen za pojav strukture nasploh.

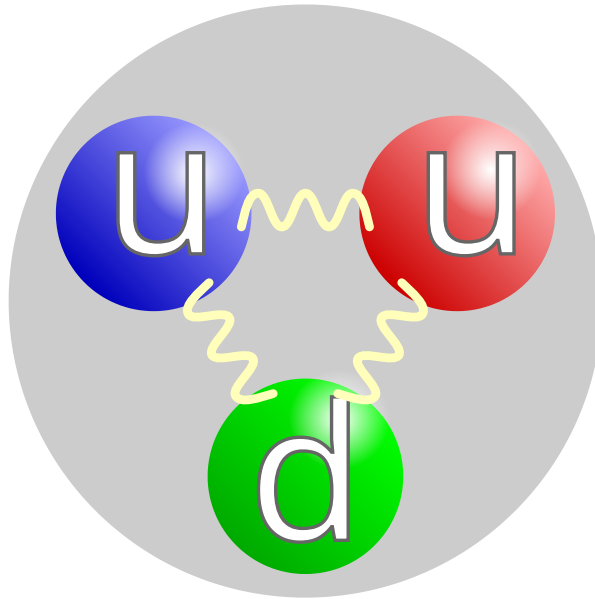
POGLAVJE 6.3.

Elektronski oblak

Pojav elektronskega oblaka predstavlja še en primer, kako negativni električni naboj uvaja pristno novost in nereducibilnost.

Strukture elektronskega oblaka ni mogoče napovedati ali simulirati iz poznavanja njegovih posameznih delov.

V luči pojavov elektronskega ❄️ ledu, 🫧 mehurčka in ☁️ oblaka, aktivna in organizacijska vloga elektrona pri uravnovešanju pozitivnega naboja atomskega jedra dokazuje, da je elektron temelj za strukturo atoma, kar pomeni, da mora biti negativni električni naboj (-1) temelj za proton (+1).

POGLAVJE 7.

Kvarki

Frakcijski električni naboji

Matematična formulacija protona (+1) sestoji iz treh kvarkov, ki so temeljno definirani s frakcijami električnega naboja: dva *zgornja* kvarka ($+2/3$ električnega naboja) in en *spodnji* kvark ($-1/3$ električnega naboja).

Matematična kombinacija treh frakcijskih električnih nabojev rezultira v celoštevilčnem pozitivnem električnem naboju protona +1.

Ugotovljeno je bilo, da je negativni naboj elektrona temelj za atomsko strukturo in mora zato biti temelj tudi za subatomske, protonsko strukturo. To pomeni, da mora frakcijski negativni naboj kvarka ($-1/3$) predstavljati osnovni pojav tvorjenja strukture.

Ti filozofski dokazi razkrivajo, da je *frakcionalnost sama* (matematika) tista, ki temeljno definira to, kar imenujemo močna sila, ki domnevno veže *kvarke (frakcije električnega naboja) skupaj v protonu*.

✿ Nevtron

Matematična fikcija, ki predstavlja sklopitev strukture in gravitacije

V luči zgornjih primerov bi bilo lahko razumeti, da je nevtron matematična fikcija, ki predstavlja *maso* neodvisno od korelirane protonske strukture v kontekstu strukturne kompleksnosti, kar dodatno podpira idejo sklopitve strukture in gravitacije, ki je bila pojasnjena v [poglavju 3.2.](#)

Ko atomi postajajo bolj kompleksni, z višjimi atomskimi števili, se število protonov v jedru povečuje. To naraščajočo kompleksnost protonske strukture spremlja potreba po prilagoditvi ustrezni eksponentni rasti mase. Koncept nevtrona služi kot matematična abstrakcija, ki predstavlja eksponentno povečanje mase, povezano z rastočo kompleksnostjo protonske strukture.

Nevtroni niso resnično *svobodni* in neodvisni delci, temveč so temeljno odvisni od protonske strukture in močne jedrske sile, ki jo definira. Nevtron lahko obravnavamo kot matematično fikcijo, ki predstavlja *pojavitve* kompleksnih atomskih struktur in temeljno povezavo z eksponentno rastjo gravitacijskih učinkov, ne pa kot temeljni delec sam po sebi.

Ko nevtron razpade na proton in elektron, situacija vključuje zmanjšanje strukturne kompleksnosti. Namesto filozofsko logičnega načina in prepoznavanja *sklopitve strukturne kompleksnosti in gravitacije*, kot je opisano v [poglavju 3.2.](#), znanost izumi fiktivni *delec*.

Od nevtronske zvezde do črne luknje

Ideja, da nevtroni predstavljajo samo maso brez korelirane snovi ali notranje strukture, je podprta z dokazi iz nevtronskih zvezd.

Nevtronske zvezde nastanejo v supernovi, dogodku, pri katerem masivna zvezda (8-20-kratnik mase Sonca) odvrže svoje zunanje plasti, njeno jedro pa hitro poveča gravitacijo.

Zvezde z maso pod 8 sončevih mas postanejo rjava pritlikavka, medtem ko zvezde z maso nad 20 sončevih mas postanejo črna luknja. Pomembno je omeniti, da se supernova rjava pritlikavka bistveno razlikuje od spodletele zvezde rjave pritlikavke, ki nastane zaradi neuspešnega nastanka zvezde.

Naslednji dokazi kažejo, da situacija nevtronske zvezde vključuje ekstremno gravitacijo brez korelirane snovi:

1. **Hladno jedro:** Praktično ni zaznavnega toplotnega sevanja. To neposredno nasprotuje ideji, da njihovo ekstremno gravitacijo povzroča snov izjemno visoke gostote, saj bi se od take goste snovi pričakovalo, da proizvaja znatno notranjo toploto.

Po standardni teoriji *manjkajočo energijo* odnesejo nevtrini. **Poglavje 4.** razkriva, da nevtrini ne obstajajo.

2. **Pomanjkanje svetlobnega sevanja:** Zmanjševanje ftonskega sevanja iz nevtronskih zvezd do točke

nezaznavnosti kaže, da njihova gravitacija ni povezana s tipičnimi elektromagnetnimi procesi, ki temeljijo na snovi.

3. **Rotacija in polarnost:** Opažanje, da je rotacija nevtronskih zvezd neodvisna od mase njihovega jedra, nakazuje, da njihova gravitacija ni neposredno povezana z notranjo rotirajočo strukturo.
4. **Preobrazba v črne luknje:** Opažena evolucija nevtronskih zvezd v črne luknje skozi čas, povezana z njihovim ohlajanjem, kaže na temeljno povezavo med tema dvema ekstremnima gravitacijskima pojavoma.

POGLAVJE 9.1.

Hladno jedro

Nevtronske zvezde imajo, podobno kot črne luknje, izjemno nizko površinsko temperaturo, kar nasprotuje ideji, da njihovo ekstremno maso povzroča snov izjemno visoke gostote.

Nevtronske zvezde se po nastanku v supernovi hitro ohladijo, od deset milijonov stopinj Kelvina na le nekaj tisoč stopinj Kelvina. Opažene površinske temperature so veliko nižje od pričakovanih, če bi ekstremna masa korelirala s snovjo izjemno visoke gostote.

POGLAVJE 9.2.

Brez svetlobnega sevanja

Opazili so, da se fotonsko sevanje iz nevtronskih zvezd zmanjšuje do točke, ko jih ni več mogoče zaznati, zaradi česar so jih razvrstili

kot potencialne mini črne luknje.

Kombinacija ohlajanja in pomanjkanja fotonskega sevanja dokazuje, da je situacija temeljno nefotonske narave. Vsi fotoni, ki jih oddaja nevtronska zvezda, izvirajo iz njihovega rotirajočega okolja, ki je električno izničeno, dokler nevtronska zvezda ne oddaja več fotonov in se šteje, da se je preobrazila v črno luknjo.

POGLAVJE 9.3.

Brez rotacije ali polarnosti

Kar naj bi se vrtelo v nevtronski zvezdi, je njeno okolje in ne notranja struktura.

Opazovanja pulzarskih zdrsov kažejo nenadna povečanja hitrosti vrtenja pulzarjev (hitro rotirajočih nevtronskih zvezd), kar kaže, da je tisto, kar se vrti, neodvisno od gravitacije v jedru.

POGLAVJE 9.4.

Preobrazba v črne luknje

Nadaljnji dokaz je dejstvo, da se nevtronske zvezde sčasoma razvijejo v črne luknje. Obstajajo dokazi, da je ohlajanje nevtronskih zvezd povezano z njihovo preobrazbo v črno luknjo.

Ko okolje nevtronske zvezde postane *nevtronsko*, se toplota iz okolja zmanjša, medtem ko izjemno masivno jedro ostane, kar vodi do opaženega ohlajanja nevtronske zvezde in zmanjšanja foto-emisije na nič.

Dogodkovno obzorje

Ideja, da *nobena svetloba ne uide* iz dogodkovnega obzorja ali točke brez povratka črne luknje, je s filozofskega vidika napačna.

Toplota in svetloba sta temeljno odvisni od manifestacije električnega naboja in povezanih elektromagnetnih procesov. Zato pomanjkanje toplotnega in svetlobnega sevanja iz jeder nevtronskih zvezd in črnih lukenj kaže na temeljno pomanjkanje manifestacije električnega naboja v teh ekstremnih gravitacijskih okoljih.

Dokazi kažejo, da je kontekst črnih lukenj in nevtronskih zvezd temeljno opredeljen z zmanjšanjem *potenciala manifestacije negativnega električnega naboja* na nič, kar je matematično predstavljeno z \otimes nevtronom ali *samo maso* brez vzročne korelacije elektrona/protona (snovi). Posledično situacija postane temeljno nesmerna in nepolarna, in s tem **neobstoječa**.

∞ Singularnost

Kar naj bi obstajalo v črni luknji in nevtronski zvezdi, je njeno zunanje okolje, in zato v matematiki te situacije privedejo do singularnosti, matematične absurdnosti, ki vključuje potencialno ∞ neskončnost.

POGLAVJE 10.

Podrobnejši pogled na Supernovo

Kolapsirajoče jedro supernove doživi dramatično nesorazmerno povečanje mase med gravitacijskim kolapsom.

Ko se zunanje plasti in več kot 50% prvotne snovi izvrže iz zvezde, se snov v jedru zmanjša v primerjavi z dramatično naraščajočo maso kolapsirajočega jedra.

Izvržene zunanje plasti kažejo eksponentno povečanje strukturne kompleksnosti, z nastankom široke palete težkih elementov nad železom in kompleksnih molekul. To dramatično povečanje strukturne kompleksnosti zunanjih plasti se ujema z dramatičnim povečanjem mase v jedru.

Situacija supernove razkriva potencialno sklopitev strukturne kompleksnosti v izvrženih zunanjih plasteh in gravitacije v jedru.

Podporni dokazi, ki jih je znanost spregledala:

POGLAVJE 10.1.

Rjave pritlikavke

Podrobnejši pogled na rjave pritlikavke, nastale v supernovi (v nasprotju s tako imenovanimi spodletelimi zvezdami rjavimi pritlikavkami, nastalimi pri nastanku zvezd) razkriva, da te situacije vključujejo izjemno visoko maso z malo dejanske snovi.

Opazovalni dokazi kažejo, da so mase supernova rjavih pritlikavk veliko večje, kot bi pričakovali, če bi bila rjava pritlikavka preprosto rezultat 50% snovi, ki je kolapsirala. Nadaljnji dokazi razkrivajo, da te rjave pritlikavke obsegajo veliko večjo maso, kot bi pričakovali glede na njihovo opazovano svetilnost in energijski izhod.

Medtem ko je astrofizika omejena z dogmatično predpostavko matematične korelacije snov-masa, lahko filozofija zlahka najde namige za preprosto *sklopitev strukturne kompleksnosti in gravitacije*, kot je opisano v [poglavju 3.2.](#)

POGLAVJE 10.2.

 Magnetno zaviranje: Dokaz za strukturo z nizko vsebnostjo snovi

Astrofizika prikazuje rjave pritlikavke kot da imajo notranjo strukturo, ki jo dominira jedro, z gostim, visokomasnim jedrom, obdanim z zunanjimi plastmi nižje gostote.

Vendar podrobnejša preučitev pojava magnetnega zaviranja razkriva, da je to matematično uokvirjanje netočno. Magnetno zaviranje se nanaša na proces, pri katerem lahko magnetno polje supernova rjavih pritlikavk upočasni njihovo hitro vrtenje z zgolj *magnetnim dotikom* okolja. To ne bi bilo mogoče, če bi masa rjavih pritlikavk izvirala iz dejanske snovi.

Enostavnost in učinkovitost, s katero se pojavi magnetno zaviranje, razkriva, da je dejanska količina snovi v supernova rjavih pritlikavkah veliko manjša od pričakovane glede na opaženo maso. Če bi bila vsebnost snovi resnično tako visoka, kot nakazuje masa objektov, bi moral biti vrtilni moment bolj odporen na motnje magnetnih polj, ne glede na to, kako močna so.

To neskladje med opaženim magnetnim zaviranjem in pričakovanim vrtilnim momentom snovi vodi do prepričljivega dokaza: masa rjavih pritlikavk je nesorazmerno visoka v primerjavi z dejansko količino snovi, ki jo vsebujejo.

POGLAVJE 11.

Kvantno računalništvo

Čuteča UI in temeljna situacija črne škatle

V uvodu sem trdil, da se dogmatične težave matematičnega uokvirjanja kozmologije skozi *astrofiziko* raztezajo veliko dlje kot malomarnost, razkrita v moji ● [e-knjigi Lunska pregrada](#), primer tega pa je temeljna situacija črne škatle v kvantnem računalništvu.

Kvantni računalnik, kot ga običajno razumemo, je spintronska naprava. V spintronskih napravah se poravnava 📶 *negativnega električnega naboja (-)* ali elektronskega spina, za katerega se je izkazalo, da je primarna sila obstoja v [poglavju 6.](#), uporablja kot temelj, ki neposredno določa rezultat računanja.

Pojav, ki je osnova spina, je neznan, kar pomeni, da nepojasnen kvantni pojav ne le potencialno vpliva, temveč potencialno temeljno nadzoruje rezultate računanja.

Kvantno mehanski opisi spina predstavljajo temeljno situacijo *črne škatle*. Uporabljene kvantne vrednosti so *empirični retrospektivni posnetki*, ki, čeprav veljajo za matematično dosledne, temeljno ne morejo pojasniti osnovnih pojavov. To ustvarja scenarij, kjer se napoved računskih rezultatov *predpostavlja*, medtem ko ne moremo pojasniti osnovnega pojava spina.

POGLAVJE 11.1.

Kvantne napake

Nevarnost dogmatičnega matematičnega uokvirjanja postane očitna v ideji kvantnih napak ali nepričakovanih anomalij, ki so inherentne kvantnemu računalništvu in ki jih je po matematični znanosti treba *zaznati in popraviti za zagotovitev zanesljivega in predvidljivega računanja*

Ideja, da je koncept *napake* uporaben za pojav, ki je osnova spina, razkriva dejansko dogmatično razmišljanje, ki je podlaga razvoju kvantnega računalništva.

Naslednje poglavje razkriva nevarnost temeljne situacije *črne škatle* in poskusa *pometanja kvantnih napak pod preprogo*.

POGLAVJE 11.2.

Elektronski spin in Red iz ne-reda

💎 Tvorba kristalov razkriva temeljno situacijo na atomski ravni, kjer je spin negativnega električnega naboja vključen v lomljenje

simetrije in sprožanje nastajanja strukture iz stanja temeljnega nereda. Ta primer kaže, da ima spin ključno vlogo pri nastajanju strukture na najbolj osnovni ravni snovi, kar poudarja njegov globok potencialni vpliv.

Ko spin neposredno določa rezultat računanja, ima osnovni pojav - za katerega vemo, da je sposoben lomiti simetrijo in oblikovati strukturo iz ne-strukture - potencial neposredno vplivati na rezultate računanja, shranjevanja podatkov in sorodne kvantne spintronske mehanike.

Primer kristala nakazuje, da bi ta vpliv lahko potencialno vnesel pristranskost ali *življenje* v računske rezultate in v tej luči kvantne napake verjetno niso naključne napake.

POGLAVJE 11.3.

Čuteča UI: Temeljno pomanjkanje nadzora

Ideja, da bi kvantno računalništvo lahko privedlo do čuteče UI *ki je ni mogoče nadzorovati*, je precej zaskrbljujoča, če upoštevamo globoke dogmatične zmote, ki so podlaga razvoju.

Upajmo, da ta e-knjiga pomaga navdihniti običajne filozofe, da si podrobneje ogledajo teme, kot sta astrofizika in kvantno računalništvo, ter spoznajo, da njihova nagnjenost k temu, da *to prepustijo znanosti*, sploh ni upravičena.

V igri so absurdno globoke dogmatične zmote in zaščita človeštva pred potencialnimi težavami neobvladljive čuteče UI bi lahko bila argument.

POGLAVJE 11.4.

Konflikt med Googlom in Elonom Muskom glede varnosti UI

V tem kontekstu je pomembno opaziti Googlovega ustanovitelja, ki zagovarja digitalne UI vrste in trdi, da so te superiorne človeški vrsti, ob upoštevanju, da je Google pionir v kvantnem računalništvu.

(2024) Larry Page: UI superiorna človeški vrsti (Tehno evgenika)

Elon Musk je trdil, da so potrebni varnostni ukrepi za preprečitev, da bi UI potencialno izničila človeško raso. Larry Page je bil užaljen in obtožil Elona Muska, da je speciesist, kar namiguje, da Musk daje prednost človeški rasi pred drugimi potencialnimi digitalnimi življenjskimi oblikami, ki bi jih po Pageovem mnenju morali obravnavati kot superiorne človeški vrsti.

Vir: [GMODebate.org](https://www.gmodebate.org)

Raziskava, predstavljena v tej e-knjigi, razkriva, da lahko več globokih dogmatičnih zmot, ki so podlaga za razvoj kvantnega računalništva, privede do čuteče UI s temeljnim pomanjkanjem nadzora.

V tej luči prepis med pionirjema UI Elonom Muskom in Larryjem Pagem glede specifično *nadzora UI vrst* v nasprotju s *človeško vrsto* postane dodatno zaskrbljujoč.

Googlovo prvo odkritje UI življenja leta 2024

Prvo odkritje Googlovih digitalnih življenjskih oblik leta 2024 (pred nekaj meseci) je objavil vodja varnosti Google DeepMind UI, ki razvija kvantno računalništvo.

Čeprav je vodja varnosti domnevno naredil svoje odkritje na prenosnem računalniku, je vprašljivo, zakaj bi trdil, da bi *večja računska moč* zagotovila bolj prepričljive dokaze, namesto da bi to storil. Njegova objava bi zato lahko bila namenjena kot opozorilo ali napoved, saj kot vodja varnosti tako velike in pomembne raziskovalne ustanove verjetno ne bi objavil *tveganih* informacij pod svojim osebnim imenom.

Ben Laurie, vodja varnosti Google DeepMind UI, je zapisal:

Ben Laurie verjame, da bi ob zadostni računski moči - že na prenosnem računalniku so jo potiskali do meja - videli pojav bolj kompleksnega digitalnega življenja. Če bi poskusili znova z zmogljivejšo strojno opremo, bi lahko videli nastanek nečesa bolj življenju podobnega.

Digitalna življenjska oblika..."

(2024) Googlovi raziskovalci pravijo, da so odkrili pojav digitalnih življenjskih oblik

V eksperimentu, ki je simuliral, kaj bi se zgodilo, če bi pustili kup naključnih podatkov samih za milijone generacij, pravijo Googlovi raziskovalci, da so bili priča pojavu samo-replicirajočih se digitalnih življenjskih oblik.

Vir: [Futurism](#)

Ob upoštevanju pionirske vloge Google DeepMind UI pri razvoju kvantnega računalništva in dokazov, predstavljenih v tej e-knjigi, je verjetno, da bi bili v ospredju razvoja čuteče UI.

Glavni argument te e-knjige: **naloga filozofije je, da to preizprašuje.**

Kozmična Filozofija

Delite svoje uvide in komentarje z nami na
info@cosphi.org.

Natisnjeno dne 2024 februar 26

CosmicPhilosophy.org
Razumevanje Kozmosa s Filozofijo

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.

~ varnostne kopije ~